

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 października 2014 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie:

Przewodniczący - SSR Aneta Żołnowska

Protokolant – stażysta Anna Ostromecka

w obecności oskarżyciela publ. M. W.

po rozpoznaniu w dniu 25 sierpnia 2014r. i 29. Września 2014r. sprawy

O. B. (1)

c. M. i S. z domu S.

ur. (...) w B.

obwinionej o to, że:

I. w dniu 18 września 2013r. około godz. 13:00 na drodze publicznej w O. przy ul. (...), kierując pojazdem marki R. (...) o nr rej (...) podczas omijania nie zachowała bezpiecznego odstęp od omijanego pojazdu, w wyniku czego uderzyła w zaparkowany pojazd marki S. (...) o nr rej (...), powodując jego uszkodzenie, a następnie oddaliła się z miejsca zdarzenia nie pozostawiając swoich danych personalnych drugiemu uczestnikowi zdarzenia

- tj. za wykroczenie z art. 97 kw w związku z art. 23 ust. 1 pkt. 2, art. 44 ust. 1 pkt. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym

II. w tym samym miejscu i czasie jak w pkt. 1, kierując pojazdem marki R. (...) o nr rej (...), zaparkowała pojazd w sposób uniemożliwiający dostęp do prawidłowo zaparkowanego pojazdu marki S. (...) o nr rej (...), czym spowodowała utrudnienie i tamowanie ruchu na drodze publicznej

- tj. za wykroczenie z art. 90 kw w zw. z art. 3 i art. 49 ust. 2 pkt. 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym

ORZEKA

I. obwinioną O. B. (1) uznaje za winną popełnienia czynu opisanego w pkt II wniosku i za to z mocy art. 90 kw skazuje ją na **karę grzywny w wymiarze 200 (dwieście) złotych;**

II. obwinioną O. B. (1) uniewinnia od popełnienia czynu z pkt. II wniosku;

III. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych **obciąża obwinioną zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100 (sto) złotych i opłatą w kwocie 30 (trzydzieści) złotych, koszty opinii biegłych ponosi Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 września 2013r. około godziny 10 – tej A. S. (1) zaparkowała swój samochód marki S. (...) nr rej. (...) w O. na ul. (...). Pojazd swą przednią częścią znajdował się na chodniku, tylne koła na jezdni. Około godz. 11 – tej po jej lewej stronie, równolegle, zaparkowała O. B. (2), kierująca samochodem marki R. (...) nr rej. (...). Wymieniona wjechała na chodnik jedynie przednimi kołami, bowiem w miejscu w którym chciała pozostawić pojazd, szerokość chodnika ograniczona jest drzewem. Odległość boczna między samochodami oscylowała w granicach 15 – 30 cm. (bez uwzględnienia lusterek).

Około godziny 12.30 A. S. (1) zauważyła na swoim pojeździe świeże uszkodzenia zlokalizowane na tylnym lewym zderzaku i błotniku. Były to zarysowania z nawarstwieniem koloru czarnego, zlokalizowane na wysokości od 53 do 66 cm. Zauważyła, iż obok zaparkowany R. M. posiada zarysowany przedni zderzak po prawej stronie z nawarstwieniem koloru czarnego na wysokości od 50 do 64cm. Uznała, iż kierujący tym samochodem, w trakcie parkowania uszkodził jej samochód, w związku z czym zawiadomiła o powyższym Policję.

Przybyli na miejsce funkcjonariusze sporządzili dokumentację, nie udało im się ustalić kierującego R. (...). A. S. (1), aby odjechać z miejsca była zmuszona skorzystać z pomocy policjantów. Odległość boczna nie pozwalała na otwarcie drzwi od strony kierowcy, a usytuowanie pojazdów wymuszało manewrowanie z pomocą osoby trzeciej, by bezpiecznie, bez uszkodzenia pojazdów i wymuszenia pierwszeństwa na poruszających się ul. (...), można było włączyć się do ruchu.

(dowody: wyjaśnienia obwinionej k. 147, 35 o 35v i 36, zeznania świadków A. S. (1) k. 147v, 13v, 35v – 36, P. D. k. 147v, 36 – 36v, R. A. k. 148, J. L. –G. k. 181, opinie biegłych T. M. k. 39-44, E. R. k. 151 – 166, 181v, notatka urzędowa k. 3, protokoły oględzin pojazdów k. 12, 19, zdjęcia k. 20, 21, 50-54, 82-86, 93-111)

Obwiniona O. B. (1) nie przyznała się do zarzucanych jej czynów. Zaprzeczyła jakoby uszkodziła w trakcie parkowania samochód pokrzywdzonej. Stwierdziła, iż na ul. (...) przyjechała około godz. 11 – tej i dysponowała dużą ilością miejsca zarówno po prawej, jak i po lewej stronie pojazdu. Nie pamiętała, czy w tym czasie pojazd S. był już zaparkowany po jej prawej stronie. Kwestionowała, aby ustawienie pojazdów, jakie zostało sfotografowane przez pokrzywdzoną bezpośrednio po ujawnieniu uszkodzeń, mogło utrudniać jej wyjechanie z miejsca parkingowego.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionej w części dotyczącej zarzucanego jej uszkodzenia pojazdów. Jej wersję ponad wszelką wątpliwość potwierdzają dwie opinie biegłych, w tym jedna poprzedzona oględzinami miejsca zdarzenia i pojazdów. Nie sposób jednak zgodzić się z obwinioną, iż zaparkowanie pojazdu R. w sposób utrwalony na zdjęciach przez A. S., nie utrudniał jej ruchu. Niewątpliwie zaparkowanie tak blisko drzwi przednich lewych uniemożliwiało ich otwarcie na szerokość umożliwiającą wejście do pojazdu. Dodatkowo należy zwrócić uwagę na fakt, iż lustro boczne prawe R. znajdujące się na wysokości lusterka S. uniemożliwia wykonanie manewru cofania, i zdecydowanie utrudnia właściwe obserwowanie jedni ulicy (...). (vide zdjęcia k. 93-98, 110-111)

Pokrzywdzona A. S. (1) nie widziała zdarzenia, w którym został uszkodzony jej samochód. Zeznała, iż przyjechała do pracy około godz. 10 –tej i zaparkowała na ul. (...). Do godziny 12.30 przebywała w(...)ii nie przestawiła pojazdu. Ujawniwszy uszkodzenia, wezwała Policję i czekając na patrol wykonała dokumentację fotograficzną zarówno uszkodzeń obu pojazdów, jak i ich wzajemnego usytuowania. W jej ocenie uszkodzenia stwierdzone w samochodzie S. korespondują z uszkodzeniami samochodu R. i mogły powstać w trakcie parkowania przez obwinionej obok jej pojazdu. Zaznaczyła, iż pojazd obwinionej zaparkowany był tak blisko jej pojazdu, że musiała wsiadać do niego drzwiami od strony pasażera i bez pomocy funkcjonariuszy, z których jeden wstrzymywał ruch na ulicy, a drugi kierował jej manewrami, nie mogłaby włączyć się do ruchu.

Sąd dał wiarę zeznaniom A. S. (1) w części dotyczącej zdarzeń i faktów, których była świadkiem. Nie sposób podzielić jej poglądów dotyczących sprawstwa obwinionej, bowiem wbrew jej przekonaniu uszkodzenia pojazdów nie korespondują ze sobą. Na okoliczność możliwości uszkodzenia jej pojazdu przez obwinioną zostały dopuszczone dwie opinie biegłych, obaj biegli, niezależnie od siebie stwierdzili, iż uszkodzenia w S. nie mogły powstać w wyniku kontaktu z przednią prawą narożną częścią pojazdu R.. Opinie biegłych zostaną omówione poniżej, zaś w tym miejscu należy zauważyć, iż pokrzywdzona w trakcie przesłuchania biegłego E. R. wskazywała na pojedyncze zarysowania,

które odpowiadają sobie wysokością, ale nie przyjmowała do wiadomości, iż możliwość ich powstania należy oceniać całościowo, przy uwzględnieniu wszystkich zarysowań i ich charakteru.

Funkcjonariusza Policji P. D. (2) i R. A. (2) zeznawali na okoliczność czynności jakie wykonywali podczas interwencji. Nie wykluczyli, iż pojazdy były zaparkowane w sposób utrwalony na okazanych im zdjęciach. R. A. potwierdził, że pomagali pokrzywdzonej podczas wyjeżdżania z miejsca parkingowego, zaś w ocenie P. D. uszkodzenia pojazdów korespondowały ze sobą.

Sąd dał wiarę zeznaniom wyżej wymienionych świadków albowiem są jasne, spójne i korespondują ze sobą. Funkcjonariusze przeprowadzając interwencję wykonywali swoje obowiązki służbowe, stąd też nie mają powodów zeznawać na korzyść którejkolwiek ze stron. Nie można jedynie, ze względu na dalsze ustalenia w postępowaniu, podzielić ceny P. D. jakoby uszkodzenia pojazdów korespondowały ze sobą, bowiem na miejscu policjanci nie dokonywali nawet oględzin pojazdów z pomiarami uszkodzeń.

Świadek J. G. potwierdziła, iż pokrzywdzona przebywała w (...) od godz. 10 do godz. 12 – tej. W tym czasie nie przestawiała samochodu. Sąd dał wiarę zeznaniom świadka w tym zakresie albowiem brak jest w sprawie dowodów przeciwnych, a zdjęcia jakie przedłożyła pokrzywdzona przemawiają za przyjęciem, iż jej pojazd został zaparkowany wcześniej niż samochód obwinionej.

W sprawie dwukrotnie dopuszczono dowód z opinii biegłego. Biegły T. M. (2) po przeanalizowaniu uszkodzeń w obu pojazdach stwierdził, iż brak jest korelacji wysokościowej pomiędzy znajdującymi się na nadwoziu S. i nadwoziu R. uszkodzeniami, a co za tym idzie uszkodzenia nadwozia pojazdu S. nie powstały w wyniku kontaktu z nadwoziem samochodu R.. Dodatkowo biegły podniósł, iż charakter uszkodzeń narożnika pojazdu R. (nawarstwienie substancji koloru czarnego) wskazuje, iż mogło ono powstać w wyniku kontaktu styczo – otarciowego z przeszkodą wykonaną z tworzywa sztucznego, a nie mogło powstać w wyniku kontaktu z powierzchnią lakierowaną. Biegły E. R. (2), po dokonaniu oględzin pojazdów i miejsca zdarzenia, wydał opinię, zakończoną takimi samymi wnioskami. Zarzut pokrzywdzonej, iż brak korelacji wysokościowej pomiędzy uszkodzeniami spowodowany był faktem, iż biegły M. nie wziął pod uwagę różnicy wysokości między poziomem jezdni i poziomem chodnika okazał się chybiony. W momencie kontaktu tylna część pojazdu S. wraz z tylnymi kołami oraz przód pojazdu R. znajdowały się na jezdni. Biegły R. w trakcie oględzin miejsca zdarzenia dokonał ustawienia pojazdów w pozycjach w jakich musiały znajdować się w momencie wjazdu R. na miejsce parkingowe. Po przeprowadzeniu tych czynności i analizie charakteru uszkodzeń, biegły stanowczo stwierdził, iż uszkodzenia w pojazdach nie korespondują ze sobą nie tylko co do usytuowania od podłoża, ale także co do rozmiaru i charakteru.

Sąd dał wiarę opiniom biegłych bowiem są one jasne, pełne i wzajemnie uzupełniają się. Biegli w sposób wyczerpujący odpowiedzieli na stawiane w tezach dowodowych pytania.

W tym stanie rzeczy, w ocenie Sądu, przeprowadzone dowody wykluczają, aby obwiniona podczas omijania pojazdu m – ki S. o nr rej. (...) nie zachowała bezpiecznego odstępu od omijanego pojazdu, w wyniku czego uderzyła w ten pojazd, powodując jego uszkodzenia, a następnie oddalił się z miejsca zdarzenia nie pozostawiając swoich danych. . Wobec powyższego O. B. (1) została uniewinniona od czynów z art. 97kw.

Zeznania pokrzywdzonej A. S. (3), interweniujących funkcjonariuszy Policji oraz zdjęcia zaparkowanych pojazdów, nie pozostawiają wątpliwości, iż obwiniona popełniła wykroczenie z art. 90 kw. Przepis ten sankcjonuje tamowanie lub utrudnianie ruchu na drodze publicznej. Wykroczenie może być popełnione przez każdego użytkownika drogi lub osobę znajdującą się w pobliżu drogi. Jego istotą nie jest zagrożenie bezpieczeństwa ruchu drogowego, lecz stworzenie sytuacji, która choćby ogranicza płynność ruchu. Utrudnianiem ruchu jest zachowanie polegające na wywołaniu na drodze sytuacji zmuszających innych uczestników ruchu do wzmożonej uwagi i wykonywania dodatkowych manewrów. Taka sytuacja miała miejsce niewątpliwie w niniejszej sprawie. Kierująca pojazdem S. nie tylko została zmuszona do wejścia do pojazdu drzwiami od strony pasażera, ale przede wszystkim do skorzystania z pomocy osoby trzeciej i wykonywania dodatkowych manewrów mających na celu takie ustawienie pojazdu, by można było bezkolizyjnie wyjechać z miejsca parkingowego. Obwiniona swoim zachowaniem nie zastosowała się do przepisu art.

49 ust 2 pkt 2 Prawa o ruchu drogowym zawiera zakaz postoju w miejscu utrudniającym dostęp do innego prawidłowo zaparkowanego pojazdu lub wyjazd tego pojazdu. Ma on charakter porządkowy i ma zapobiegać zablokowaniu wjazdu lub wyjazdu innym kierującym pojazdami.

Wymierzając obwinionej karę za wykroczenie z art. 90kw Sąd miał na uwadze jej dotychczasową niekaralność za wykroczenia w ruchu drogowym.

W ocenie Sądu tak ukształtowana kara wpłynie na obwinioną wychowawczo i zapobiegawczo oraz spełni swe zadania w zakresie prewencji ogólnej.

Wobec skazania za wykroczenie z art. 90 kw obwiniona została obciążona kosztami postępowania w tej części i opłatą . W pozostałej części, w tym koszty opinii biegłych, ponosi Skarb Państwa.